

— И куминитѣ се виждатѣ, скоро ще изплува цѣлия.

Далеко напредѣ се появява тъменъ облакъ. Той расте, извива се нагоре като стълбъ и повисва надъ морето. Единъ параходъ се показва на хоризонта. Ето, той сякашъ изплува изъ водата и все по-ясно се очертава. Възвива край маяка. Отведнажъ протяженъ ревъ се понася надъ стихналото море. Децата трепватъ.

— Какъ реве... Трѣбва да е голѣмъ параходъ.

— Голѣмъ е. Ей че ми се иска да се повоза! Хубаво трѣбва да е да бѣде човѣкъ морякъ.

— Ще обиколишъ цѣлия свѣтъ.

— Както Робинзона...

— И въ Африка можешъ да отидешъ.

— И въ Индия...

Настава мълчание. Децата следятъ парахода и тѣхнитѣ мисли летятъ къмъ Африка, къмъ Индия... далеко на югъ. Марийка се притиска до баща си и му шепне на ухото:

— Ние нѣма да отиваме никжде, ще се върнемъ при мама.

— Ще се върнемъ, Миче, ще се върнемъ. И мама ще се зарадва много, като те види такава заякнала. А сега хайде, хей, звънецътъ бие за закуска!

Горе, откъмъ ливадата, се разнася еквивия гласъ на звънеца. Дѣдо Тодоръ, стариятъ училищенъ слуга, се показва на високия брѣгъ. Той повдига звънеца, размахва го, и голѣмитѣ му рошави мустаци се разтѣгатъ въ добродушна усмивка.

— Хайде на закуска, момчета! бѣгомъ!

Цвѣтанъ, най-голѣмия отъ всички, взема Марийка на грѣбъ и побѣгва нагоре. Веселата дру-